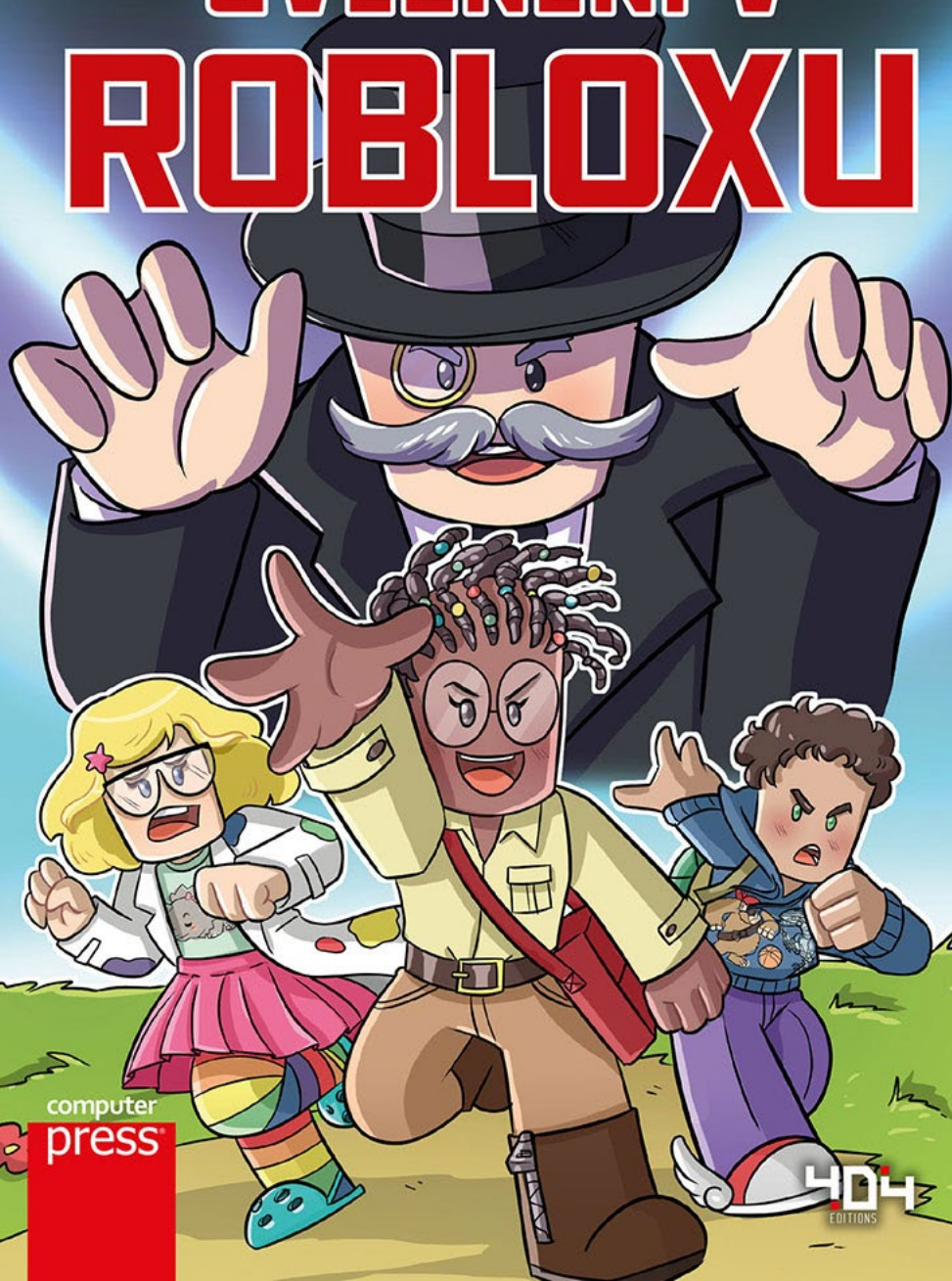

Neoficiální příběh pro hráče

UVĚZNĚNÍ V ROBLOXU

computer
press

404
EDITIONS

Uvěznění v Robloxu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.computerpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Kolektiv
Uvěznění v Robloxu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Uvěznění v Robloxu

Uvěznění v Robloxu

Předmluva

No, hurá! Jste tady, už jsem na vás čekal.

Dobré ráno, drahý čtenáři. Nebo dobrý večer, nevím, kolik je teď u tebe hodin ani jaké je počasí. Tady? Hrozně sněží. Je zima. Řekl jsem si, že je to nejlepší období na vyprávění příběhů. Ale koukejte... jedním kliknutím jsme najednou v létě na pláži rozvalení na lehátku a popijíme malinové smoothie s deštníčkem. Ten mimochodem nesnáším. Proč někdo dává věci, které se nejí, do mého jídla? A hele, najednou je pryč.

No není to geniální? Tak tohle je, mí přátelé, schopnost fikce: knih, filmů, videoher, a dokonce i hudby.

Klik! klik! klik! Můžete tak realizovat své sny, i když jen ve vaší hlavě. Ovšem celý váš život je veden představivostí, dokonce i ty opravdové věci...

Vlastně hlavně ty opravdové věci. Váš mozek je zaznamenaná a pečlivě je uchová v paměti. Pak je spolu můžete porovnávat, míchat, poučit se z nich. To děláte i teď, když čtete fanfikci o Robloxu.

Jaké je vlastně hraní Robloxu? Chutná to jako malinové smoothie? Je v něm otravný deštníček? Chceme-li znát odpovědi na tyto otázky, není nic jednoduššího, než tam poslat pár průzkumníků, což?

Krkavčí Lhota

Začneme tedy první průzkumnicí, která se jmenuje Nora.

Nora je dívenka tmavé pleti v modrém pyžamu s jednorožci. Už si ji představujete? Na svůj věk je vysoká a nosí copy s barevnými perlami. Má upřímný a pronikavý pohled. Téměř nikdy nenarovná své obočí, protože pořád přemýšlí. Ovšem to jí nebrání být usměvavá. Pravdou je, že díky tomu vypadá, že zrovna vymýšlí nějaké neplechy.

Nora dnes úplně vyskočí z postele, ale to jenom proto, že je středa ráno a následující dva dny bude škola zavřená z důvodu akutní opravy. A víte, co je nejlepší?

Tatka s mamkou pracují. Takže chachá... nebude žádný víkend u babičky na konci světa bez počítače a internetu.

Nora se na sebe usměje do zrcadla s pusou plnou zubní pasty.

Budu čtyři dny doma hrát videohry se svolením drahého tatínka a milované maminky. Jasně že ne celý den, ale rozhodně to bude víc než obvykle.

Oblékne si kostým archeologa: bílou košili, hnědé kalhoty, kožené boty a nasadí si obří kulaté brýle. Mohlo by se zdát, že se obléká až příliš vážně na dívku jejího věku, ale obléká se jako Indiana Jones, nejvýznamnější filmový průzkumník minulého století!

Tatínek říká, že filmy Indiana Jonese nestárnou, ale postrádají špetku citu.

Na tom nesejde, ona bude Doktorka Nora, jestli už jí není teď. Stejně troufalá a citlivá, jako by jistě byl i Indiana Jones, kdyby poslechl drahocenné rady mého tatínka.

Nora seběhne schodiště a obejmě rodiče.

„Good morning, Daddy! Guten Morgen, Mama!“

Jé, neřekl jsem vám to? Nořin otec je Brit a matka Němka. Nora tedy plynule mluví třemi jazyky: česky, anglicky a německy. Dá se říct, že je to její superschopnost. Má v plánu těmito jazyky plynule hovořit a ještě se naučit další. Naposledy se vrhla na ukrajinštinu. Poslouchá podcasty s tutoriály a Mama jí k tomu koupila knížku. Někdy by se mohlo zdát, že Nora vybuchne, jestli se nepřestane učit.

Daddy a Mama na ni čekali se snídání. Na stole se žlutým ubrusem má Nora nachystané medové cereálie (mňam!), pomerančový džus (jej!) a poslední jahody letošní sezóny (mňam, mňam, mňam!).

Jakmile všechno zhltně, zvedne se.

„Odcházím! Tschüss!“

„Do you want me to take you to school?“

Daddy se ptá, jestli ji má doprovodit do školy. Má o ni stále strach, i když chodí do školy sama už od začátku roku.

„No need! Bye bye!“

Není třeba, říká. Jako každé ráno od začátku roku.

Nahodí svůj batoh z marocké kůže a letí ven. Je hezky! Obloha je dnes ráno bez mráčků. Vyjde tmavě zelenou brankou z jejich ne příliš udržované zahrady s vysokou trávou a spěchá do školy mezi stromořadím kaštanů, kterým ve větru poletují lístky a štěbetají na nich straky. V nevelké vesnici jménem Krkavčí Lhota je jen pár domů a modrá obloha se nad nimi rozprostírá jako velké moře.

O kousek dál Nora potká druhého průzkumníka, který běží jako o život. Je to chlapec s kudrnatými vlasy a zelenýma očima. Má sportovní oblečení, na nohou má tenisky s křídly (umělými), na tričku obrázek robotického velociraptora, který hraje basket s pirátskou gorilou. Na zádech má obrovský batoh ve tvaru želvího krunýře.

Stejně jako Nora je Sami trochu... výstřední. Ani jeden z nich do klasického kolektivu

moc nezapadá. Ovšem mezi sebou si připadají cool, chápete?

Sami přejde silnici, aniž by se rozhlédl, což je extrémně nebezpečné. Naštěstí nic nejelo. Nora si řekne, že by ho měla zastavit, než se mu něco stane.

„Sami,“ zavolá na něj a mává přitom rukou. „Proč běžíš?“

Sami se celý uřícený zastaví.

„Jdu pozdě do školy,“ vykřikne. „Učitelka mi zase vynadá.“

Sami je kluk s hlavou v oblacích a ve škole se mu moc nedaří, protože je roztržitý. Rodiče říkají, že to způsobuje hraní videoher, ovšem Nora ví, že je to naopak, ve videohrách je nejlepší ze všech.

Sami je schopen okamžitě přepnout do herního módu. Museli byste ho vidět, abyste tomu uvěřili. Oči i ruce mu úplně kmitají. Je hrdinou všech žánrů her: battle royale, fotbalu i stříleček. Poráží i dospělé. (Po pravdě dospělí stojí v hrách za prd!) Proto je pochopitelné, že ho

otravuje, když si nedokáže poradit s příkladem v matematice nebo básní. Dalo by se říct, že je to trochu nespravedlivé, dostává špatné známky ve škole, ale v čem je dobrý, to se nehodnotí. Ve škole je na trojky nebo čtyřky, ale v Robloxu dokáže trhat rekordy.

Soupeří s korejským hráčem, který má přezdívku „rainbow_fantassin“ a s dalším z Jižní Afriky, který si říká „Butterknife“, jejich souboje jsou na internetu legendární.

Sami je velice dobrý ve sportu. Až tak dobrý, že většina dětí s ním nechce nic hrát. Mohl by vzbuzovat obdiv, ale pochází ze staré části městečka Černouhelná štola, což je nejchudší část vesnice. Čtvercové šedo-růžové budovy jsou ostatními obyvateli přehlíženy. Jeho rodina se chtěla přestěhovat, ale výše nájmu v poslední době hodně vzrostla. Především z důvodu nové výstavby a přílivu inženýrů z měst, kteří se chtějí uklidit na venkov.

Krkavčí Lhota je bývalá hornická vesnice, ze které se stala noclehárna. Co to vlastně

znamená? Většina lidí, která zde bydlí, pracuje někde jinde.

Původní obyvatelé vesnice se tak musí naučit žít s nově příchozími z měst, i když si ne vždy zcela rozumí. Já osobně říkám, že by spolu měli hrát Roblox Goofy Melee. Největší revoluce od uzavření uhelných dolů nastala, když k nám dorazil pořádný internet. Práce online je skvělá pro všechny rodiče, kteří tak nemusí dojíždět do měst, a zároveň pro děti, které se nudí, když rodiče pracují, a mohou tak hrát, cha cha.

Proč vám vlastně tohle všechno říkám? Jen abych uvedla, že Sami se chce stát profesionálním online sportovcem. Protože jak on sám říká, jeho opravdoví přátelé jsou na internetu a ne na fotbalovém hřišti. Je to dost smutné a taky trochu dojemné. Někdy si říkám, co by s ním bylo, kdyby nebyl internet.

Kde jsem to byla? No jasně.

„Přijdu pozdě do školy.“

„Ale nepřijdeš, nebud' pošetilý," říká Nora (ano, opravdu to takhle řekla, někdy mluví jako kniha) „Když jsi tady se mnou, znamená to, že nejdeš pozdě. Já chodím přece vždycky včas.“

Sami pokrčí obočí. Je vidět, že přemýšlí.

„Má pravdu, vždyť ona nikdy nechodí pozdě," brblá si pro sebe a chytá se za bradu.

Nakonec teda Sami trochu zvolní. Jako by se ufoukl balón. Je s podivem, že ho těžký krunýřový batoh nepřeváží a neleží na zádech jako nemohoucí želva.

„No tak, pojd'," řekne Nora a obejmě ho kolem ramen. „Už se těším na odpočinek, až konečně koupíme tu vesmírnou loď se třemi motory.“

„Ale, ale?" vykoktá Sami. „Když dorazíme do školy dřív, strávíme v ní víc času.“

„Jenom pár minut. To proto chodíš pořád pozdě, když takhle přemýšlíš.“

Sami vydechne.

„Nemám školu rád, musí se tam sedět v kuse několik hodin.“

„Ale naučíš se tam spoustu věcí.“

„A co jako...“

„A hlavně se učíš učit.“

„Cože?“

„Naučíš se číst a porozumět a taky hledat. Pak můžeš přijít domů a všechno to využít k tomu, aby ses naučil ještě víc.“

Sami si mlčky ťuká na čelo. „Je padlá na hlavu.“

Čím více se blíží ke škole, tím více se ulice plní dětmi. Základní škola Marcela Garbura, pojmenovaná po nedoceněném básníkovi, je velká a nová, navíc je to jediná základní škola v městečku. Jenom budova, kde sídlí vedení, vypadá jako zámek (dokonce má i věžičky), je ze starých cihel a oblázků. Ostatní budovy jsou ve futuristickém stylu.

„Sebejistě,“ začala svou úvodní řeč ředitelka při příležitosti začátku školního roku a pokračovala, „se základní škola Marcela

Garbura pyšní moderností, za kterou se není třeba stydět. Stejně tak se vrchní přední část budovy otáčí k budoucnosti, která má přijít, přivane nový vítr, i když zůstává jednou nohou v minulosti, stojí ve svých botách rovně. Zároveň může být hrdá na své staré budovy, na které mohou být obyvatelé města pyšní. A zároveň se mohou nachystat na další výzvy dnešní doby.“ Nikdo nerozuměl ani slovo z její strojené řeči, ale všichni nakonec zatleskali.

Ve skutečnosti naše škola vůbec není špatná, hlavně díky obrovské knihovně. V naší knihovně jsou všechny knihy, na které si vzpomenete a počítače s internetem. Ovšem nesmí se na nich hrát. (Takže jsou vlastně k ničemu.)

Hned u vstupní brány potkají Nora a Sami malou blondatou holčičku s rozčuchanými vlasy. Sotva unese obří plakát, který je skoro větší než ona a málem ji porazí ostatní děti, které jí vůbec nepomůžou. Má na sobě ochranné brýle, bílý laboratorní plášť, který

je celý od barvy a pod ním má pestré oblečení. Tričko s modrými dinosaury, fialovo-růžovou plisovanou sukni, duhové punčochy, které začínají modrou barvou, přecházejí ve fialovou a bílou až k botám. Holčička má na sobě crocsy s vlastnoručně nakreslenými planetami. Když si všimne, že přichází Sami a Nora, položí plakát na malou zídku z červených cihel. Čelo si utře kapesníkem špinavým od barvy a usměje se na ně.

„Ahoj, Capucine!“ pozdraví jednohlasně Sami a Nora.

Capucine je naše třetí a poslední průzkumnice.

„Ups!“ odpoví Capucine a těsně zachytí obří krabici před pádem.

„Ukaž, pomůžu ti,“ říká Sami a spěchá za ní.

„Co je uvnitř?“ ptá se Nora a přidá se k nim.

„To je můj referát do přírodních věd. Jak vyrobit zubní pastu pro slona.“

Najednou se rozhostilo trapné ticho...

„Ve škole nejsou sloni,“ chytře prohlásí Sami.

„Já jsem to takhle nepojmenovala,“ protestuje Capucine. Smíchala jsem prostředek na mytí nádobí, barvivo, prášek do pečiva, použila skleněnou nádobku na pokusy a peroxid vodíku.“

„Cože?“ ptá se Nora.

„Zní to jako recept na dort,“ poznamená Sami a zasní se. „Ochutnáme to?“

„Ach to ne,“ vykřikne Capucine. „Právě naopak, je to velice nebezpečné.“

Nora a Sami se na sebe ustaraně podívají a nesou krabici až do středu chodby, kde se další žáci dohadují o balón.

„Ehm... to jako vybuchne?“ ptá se Nora znepokojeně.

„Tak nějak,“ odpoví Capucine a skáče u toho radostí. „Ale jenom trošičku, však brzy uvidíte,“ dodá.

Starostlivý čtenář by se mohl podívat, jak to, že si může Capucine hrát s tak

nebezpečnými věcmi. Důvodů je hned několik, jak by řekla sama Capucine.

Zprvė Capucine má jenom tátu, maminku nemá. Její tatínek pochází z Nové Kaledonie, což je ostrov na konci světa, odkud se do Krkavčí Lhoty přistěhoval za prací. Každý den jezdí autem dlouhé vzdálenosti do práce a zpátky, to vše, aby se o dceru postaral.

Otec je starostlivý a hlavně snílek, ovšem je z práce také dost unavený.

Capucine mu to nemá za zlé, moc dobře ví, že to všechno dělá pro ni a ona navíc moc dobře ví, jak se zabavit. Capucine je geniální vědátorka, která celé dny kouká na tutoriály na internetu a podle nich něco vyrábí. Sama doma si umí se vším poradit. Rozbila už spoustu věcí, které její tatínek nikdy neměl čas opravit, ale také vyrobila spoustu více či méně užitečných vychytávek. Například rošt na kravaty, vyklápeč cereálií, budík na myši, lepicí kufr atd.

Jejím posledním projektem byla raketa na zahradě, ke které byla připevněna síťka na motýly, která měla chytat meteority do její sbírky. Jejím snem je stát se vědkyní v oboru kosmického leteckého průmyslu, aby mohla posílat kosmonauty do vesmíru, ale ona zůstane s tatínkem na Zemi. Nora a Sami k ní často chodí na návštěvu a hrají si na kosmonauty a cestovatele v čase.

Přejdou přes školní dvůr, kde obrovský kaštan svými kořeny zničil asfalt. Starý strom každý rok plodí jedlé kaštiny, které padají na zem a žáci se jich nesmí ani dotknout. Trojka zdraví všechny kamarády a dává přitom pozor, aby na kaštanech neuklouzla.

„Ahoj Sophie!“

„Ahoj Ayo!“

„Ahoj Alphonsi!“

„Ahoj Mirzo!“

„Ahoj Riade!“

„Ahoj Migueli!“

Najednou slyší nějaký hluk, který přichází od kaštanu. Nora, Sami a Capucine se oparně otočí, aby jim nespadla výbušná zubní pasta pro slony na zem.

Sami nenápadně pozoruje, co se děje. Neustále má strach, že ho bude někdo otravovat, tak by rád věděl, kdo ze starších je ten zlý, aby se mu vyhnul obloukem.

Ale tentokrát je to právě nějaký starší kluk, kterého někdo otravuje.

„To je Lilo!“ řekne Sami.

Lilo je přezdívka vysokého čtvrtáka z Haiti, který se jmenuje Angelo. Angelo se všeho a všech bojí, proto zůstává celý den sám. Většinu času se schovává v knihovně. Mladší žáci, kteří se chtějí pomstít na starších, si Angela dobírají, i když on sám nedělá nikomu nic špatného.

Dnes ráno jsou to druháci a třetáci, kteří ho šikanují a pokládají mu otázky, na které si sami odpovídají.

„Proč jsi pořád sám? Neumíš mluvit? Ty nás nemáš rád? Proč nás nemáš rád? Máš nás za pitomce? Myslíš, že jsi chytřejší než ostatní?“

Jiné dny se k němu chovají ještě hůř, nebo mu dokonce kradou věci.

Naše trojka je z toho všeho smutná.

Mohli by teď být na jeho místě, ale jejich výhoda je, že jsou tři, a nechají je většinou na pokoji. Momentálně nemyslí na nic jiného, než jak se odsud dostat co nejrychleji pryč. Nora se ptá ostatních, kde jsou učitelé, když je potřebujeme.

Zničehonic se celá situace zvrhne. Prvňák, který doted celou situaci pouze sledoval a sbíral kaštiny, i když je to zakázané, vyndá jeden kaštan z kapsy a hodí ho po Lilovi.

„Au!“

Všichni se zastaví. Nastane pár vteřin váhání. Někteří si uvědomí vážnost situace a všeho, co přijde a raději utečou. Ostatní se vrhnou na kaštiny a začnou bombardování.

